

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Jana Šmakala a Mgr. Jaroslavy Křivánkové ve věci

žalobce: **I. B.**
zastoupen advokátem JUDr. Jiřím Kacafírkem, sídlem Pražská
84/15, Plzeň

proti
žalovaného: **Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky, sídlem Nad
štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 9. 2022, č.j. OAM-2299-13/ZR-2022,

takto:

I. **Žaloba se z a m í t á.**

II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou ze dne 22. 9. 2022, Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „soud“) doručenou osobně dne 23. 9. 2022, domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 9. 2022, č.j. OAM-2299-13/ZR-2022 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž byla podle § 77

odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušena platnost žalobcova povolení k trvalému pobytu na území České republiky a podle § 77 odst. 3 téhož zákona mu byla stanovena lhůta k vycestování z území 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

II.

Žaloba

2. Žalobce nejprve připomněl „*skutkový základ pro vydání napadeného rozhodnutí*“ a „*právní posouzení skutkového základu věci*“ žalovaným, načež uvedl následující.
3. Nelze přehlédnout evidentní shodu mezi skutkovým základem trestní věci vedené proti žalobci u Krajského soudu v Plzni pod sp.zn. 3 T 9/2020 (ve spojení s věcí vedenou u Vrchního soudu v Praze pod sp.zn. 7 To 115/2021, pozn. soudu) a skutkovým základem správní věci vedené žalovaným proti žalobci pod č.j. OAM -2299-13/ZR-2022. Tato shoda je důvodem k úvaze, zda žalovaný svým rozhodnutím neporušil zásadu ne bis in idem. Její řešení v napadeném rozhodnutí absentuje. Aplikaci tohoto principu při postihu protiprávního jednání však věnoval pozornost jak Nejvyšší správní soud ve svém usnesení č.j. 4 Afs 210/2014-57, tak Nejvyšší soud ČR (srov. sp.zn. 5 Tdo 223/2007, sp.zn. 6 Tdo 1055/2006) a rovněž Evropský soud pro lidská práva. Přestože je zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 zákona o pobytu cizinců institutem správního práva, je na základě analýzy judikatury Evropského soudu pro lidská práva a při zohlednění zásady demokratického právního státu založeného na úctě k základním právům a svobodám plnění své mezinárodní závazky (čl. 1 Ústavy) nutno uzavřít, že se jedná o trest sui generis (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu č.j. Afs 210/2014-57, bod 63. jeho odůvodnění). Tato právní skutečnost je stěžejní pro závěr, zda zrušením povolení k trvalému pobytu, které má povahu trestu sui generis, pro týž skutek, pro který již byl uložen v trestním řízení pravomocný trest, neznamená porušení ústavního zákazu dvojího postihu téže osoby pro týž skutek (srov. čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod a čl. 4 Dodatkového protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod). Žalobce s poukazem na výše uvedenou judikaturu tvrdí, že zrušením platnosti povolení k trvalému pobytu, které mu bylo vydáno, žalovaný porušil ústavní zásadu ne bis in idem v jeho neprospěch.
4. Žalobce dále uvedl, že je nepravdivé tvrzení žalovaného, že žalobce páchal závažnou hospodářskou trestnou činnost opakovaně. Z výše uvedených soudních rozhodnutí je zřejmé, že byl uznán vinným jedním pokračujícím trestným činem, nikoliv opakujícím se trestným činem.
5. Žalobce dále konstatoval, že žalovaný ve svém rozhodnutí hodnotí jako skutečnost přitěžující žalobci, že byl rozsudkem Okresního soudu v Klatovech sp.zn. 2 T 24/2007 odsouzen pro spáchání trestného činu ublížení na zdraví podle § 221 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (dále jen „*trestní zákoník*“) k trestu odnětí svobody v trvání tří 3 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu 1 roku. Opomenul však zjistit, zda se žalobce ve zkušební době osvědčil. Pokud by se takového pochybení žalovaný nedopustil, zjistil by, že podle § 83 odst. 4 trestního zákoníku je nutno hledět na žalobce, jako by nebyl odsouzen.
6. Dle žalobce rovněž žalovaný postupoval nesprávně při posuzování právní otázky, zda svým rozhodnutím o zrušení povolení k trvalému pobytu nepřiměřeně zasáhl do

rodinného nebo soukromého života žalobce. Žalovaný tak v rámci svých úvah spojených s řešením této právní otázky degradoval právní ochranu rodinného života na „pouhý“ zájem jednotlivce, který nemůže obstát v poměru k obecnému zájmu na ochraně veřejného pořádku. Ze strany žalovaného došlo k nerespektování skutečnosti, že podle čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod má každý právo na respektování svého rodinného a soukromého života, přičemž respektování tohoto práva není jen zájmem jednotlivce, ale i jeho ústavně garantovaným právem, jehož dodržování je v obecném zájmu. Žalovaný sice konstatoval, ale vůbec nezohlednil např., že žalobce žije v České republice téměř 20 let, má zde manželku, syna, vnučku, tedy nejen stabilní rodinné vazby, ale i vazby přátelské a pracovní. Naproti tomu v Moldavské republice žádné takové vazby (po dvaceti) letech pochopitelně už nemá. O to intenzivněji by tak došlo k zásahu do jeho soukromí a rodinného života. Začínat život v jiné, byť rodné zemi, znovu po dvaceti letech, a to sám bez rodinné podpory, zejména manželky, s níž již žije cca 30 let, bez syna, který je českým občanem, a jeho rodiny (včetně malé vnučky), bez přátel je pro žalobce (a pro každého v takové situaci) velmi obtížné a nadmíru stresující. Pro žalobce s ohledem na jeho věk je také daleko obtížnější se pracovně zařadit v zemi, k níž už nemá, jak bylo řečeno, žádné vazby. Vyhoštěním žalobce by byli „potrestáni“ i jeho rodinní příslušníci, a to manželka, syn, vnučka, protože by to zcela nabouralo jejich fungující rodinné vztahy. Nutno dodat, že žalobce a syn jsou na sebe rovněž silně citově vázáni, neboť žalobce jiné děti nemá. Jeho radost z narození vnučky a jeho zájem o ni a možnost rozvoje a prohloubení citových vazeb prarodiče s vnučkou bude tím zcela nenapravitelně zpretrhána. Kautelou tohoto práva je § 77 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, v němž je inkorporována zásada minimalizace zásahu do rodinného nebo soukromého života. Na rozdíl od žalovaného respektovaly tuto zásadu Krajský soud v Plzni a Vrchní soud v Praze kvalifikující skutkový základ napadeného rozhodnutí jako trestný čin, za který by bylo nepřiměřené ukládat trest vyhoštění vedoucí k trvalému odloučení žalobce od jeho rodiny, domova v ČR a jeho zaměstnání, které by právem pociťoval za necitlivý zásah do jeho rodinného života a soukromí. Žalovaný svým rozhodnutím zároveň zcela nelogicky ohrozil výkon podmíněného trestu odnětí svobody, který byl žalobci uložen výše uvedeným rozsudkem Krajského soudu v Plzni a Vrchního soudu v Praze a peněžitého trestu uloženého s vědomím, že bude žalobce výdělečně činný v ČR a jeho příjem nebude zmařen uvedením do nejistoty spojené s vystěhováním z ČR do Moldavska, kde je možnost výdělku nesrovnatelně nižší nežli v ČR. Za zvlášť necitlivé považuje žalobce, že mu žalovaný zrušil platnost povolení k trvalému pobytu s vědomím, že žádosti žalobce o jiný právní režim umožňující mu pobyt v ČR nebude prakticky vyhověno a napadeným rozhodnutím dojde k časově neomezenému vyhnanství žalobce a jeho izolaci od nejbližších osob. Lze tak dovodit, že trest, který byl žalobci uložen v soudním řízení, je z hlediska výchovného efektu a profylaxe zcela postačující.

7. Žalobce dále uvedl, že zrušení povolení k trvalému pobytu a s tím související vyhoštění má jednoznačně represivní funkci a účinek. Vyhoštění má trestní povahu, neboť je klasifikováno v trestním zákoníku jako trest. Jelikož vyhoštění má povahu trestu, je na ně třeba aplikovat čl. 40 odst. 1 Listiny a čl. 6 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 Úmluvy. Základní podmínkou pro uložení trestu vyhoštění je zájem na bezpečnosti lidí nebo majetku, anebo jiný obecný zájem související s pobytem cizince na území ČR. V konkrétním případě však jeho účelem není ochrana veřejného pořádku před jednáním žalobce, ale potrestání dané osoby s cílem zesílit postih a zkomplikovat rodinný a občanský život. Žalovaný totiž nezohlednil ani skutečnost, že žalobci takto znemožní přístup k soudu a jiným úřadům v probíhajících řízeních, v nichž jeho osobní účast a výpovědi nemohou být suplovány

zástupcem či jinou osobou. Kromě toho potencionální intenzita budoucího ohrožení či porušení právního řádu (veřejného pořádku) České republiky nebyla žalovaným v rámci tzv. správního uvážení vůbec tvrzena ani hodnocena. Kritérium veřejného pořádku není právně upraveno, ale prostupuje celé právo a zahrnuje pravidla, na nichž leží právní základy společenského řádu zdejší společnosti.

8. Žalobce uzavřel, že za daného stavu věci má žalobce za to, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s čl. 14 odst. 5 Listiny, neboť předpoklady aplikace § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců nebyly naplněny, ani nevykazuje soulad s elementárními principy spravedlnosti.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce namítá, že zrušením platnosti povolení k trvalému pobytu, které mu bylo vydáno, žalovaný porušil ústavní zásadu *ne bis in idem* v jeho neprospěch. Žalovaný konstatuje, že zrušení trvalého pobytu žalobci nelze vnímat jako další trest žalobce za spáchanou trestnou činnost. V žádném případě zrušením trvalého pobytu žalobci nedojde k prolomení právní zásady „*Ne bis in idem*“. Žalovaný nerozhoduje o vině a trestu žalobce za spáchanou trestnou činnost, pouze na základě pravomocného odsouzení v trestní věci vedl žalovaný správní řízení o zrušení trvalého pobytu, neboť svým protiprávním jednáním žalobce naplnil důvody pro zrušení svého trvalého pobytu dle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. V této souvislosti žalovaný odkazuje na nález Ústavního soudu ze dne 16. 12. 2020 sp.zn. I. ÚS 945/20, konkrétně na bod č. 30: „*V tomto ohledu je obdobně nutné dospět k závěru, že samotné rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu z důvodu předchozího odsouzení ve smyslu § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců nemá povahu správního trestání. Rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu je nesankční povahy; je správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval - není sankcí, ale individuálně preventivním správním opatřením, které primárně nesleduje represivní účel (srov. rovněž rozsudky Nejvyššího správního soudu č.j. 1 Azs 446/2019-30 ze dne 26. 5. 2020, bod 33, a č.j. 9 A zs 176/2017-26 ze dne 29. 8. 2017, bod 24, podle kterých nelze správní vyhoštění chápat jako trest). Z toho důvodu § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců není v rozporu se zásadou *ne bis in idem* vyjádřenou v čl. 40 odst. 5 Listiny a čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě. Rozhodující senát Ústavního soudu proto akcesorický návrh na vyslovení neústavnosti předmětného ustanovení odmítl jako návrh zjevně neopodstatněný podle § 43 odst. 2 písm. b) zákona o Ústavním soudu.*“ Citovaný nález Ústavního soudu se vztahuje na rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu ve smyslu § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, nicméně obecně ho lze aplikovat na všechna rozhodnutí o zrušení pobytových oprávnění vydaných v rámci správních řízení vedených podle zákona o pobytu cizinců. S ohledem na výše uvedené stanovisko Ústavního soudu je zřejmé, že zrušením povolení k trvalému pobytu žalobce v žádném případě nemohlo dojít k porušení právní zásady „*Ne bis in idem*“.
10. K žalobní námitce, že se žalobce dopustil pokračujícího trestného činu, nikoliv opakující se trestné činnosti, žalovaný uvedl, že v napadeném rozhodnutí je v rámci posouzení závažnosti narušení veřejného pořádku konstatováno, že žalobce opakovaně a dlouhodobě, po dobu více jak 3 let, páchal závažnou hospodářskou trestnou činnost. Z pohledu trestního práva bylo toto jeho jednání soudem kvalifikováno jako jeden pokračující trestný čin, nicméně při posuzování splnění podmínek pro zrušení povolení k trvalému pobytu

podle zákona o pobytu cizinců je toto protiprávní jednání žalobce nutné považovat za závažné, opakované a dlouhodobé narušování veřejného pořádku. K definici pojmu závažné narušení veřejného pořádku žalovaný konstatuje, že tento pojem není výslovně zákonem vymezen, avšak dá se charakterizovat tak, že veřejný pořádek je stav, kdy nejsou porušovány zákony České republiky. Žalovaný dále v rámci vymezení opakovaného závažného narušení veřejného pořádku vycházel i z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č.j. 3 As 4/2010-151, kde se rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zabýval i výkladem pojmu závažné narušení veřejného pořádku. Z uvedeného rozsudku vyplývá, že za závažné narušení veřejného pořádku nelze automaticky považovat takové protiprávní jednání, které vede až k pravomocnému odsouzení, ale je třeba zabývat se podrobněji spáchanou trestnou činností a protiprávním jednáním žalobce, zejména zda jím spáchané narušení veřejného pořádku lze považovat za závažné. Žalovaný v této souvislosti rovněž poukazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu č.j. 7 As 112/2011-65 a 9 As 71/2010-112, kde se Nejvyšší správní soud rovněž zabýval výkladem pojmu závažné narušení veřejného pořádku, a to ke vztahu k výše jmenovanému rozsudku rozšířeného senátu. V daném případě je nutno odkázat i na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 6. 2012, sp.zn. 7 Ca 5/2009, ze kterého jednoznačně vyplývá, že jakékoliv narušení zákonů lze za určitých okolností považovat za závažné narušení veřejného pořádku a že nemusí jít přitom pouze o jednání, které naplňuje znaky skutkové podstaty trestného činu. Dále je třeba konstatovat, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 6. 2012, sp.zn. 7 As 15/2012, uvádí, že za opakované narušení veřejného pořádku pro účely zákona o pobytu cizinců je třeba považovat i opakované útoky, byť by pro uplatnění trestněprávních předpisů byly kvalifikovány jako jediný trestný čin. Kvalifikace identického jednání pro účely trestního zákoníku a § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců je tedy autonomní. Mezi oběma ustanoveními nenastává žádný konflikt, neexistuje mezi nimi vztah speciality, ani na sebe vzájemně neodkazují. Na základě veškerých uvedených skutečností lze jednoznačně konstatovat, že v daném případě opakovaná protiprávní činnost žalobce dosahuje v souhrnu takové intenzity a množství, že se jedná jednoznačně o opakované závažné narušení veřejného pořádku, kdy závažnost narušování veřejného pořádku je v tomto případě jednáním žalobce navýšena. Žalobce opakovaně a dlouhodobě páchá trestnou činnost, čímž prokazatelně opakovaně závažným způsobem narušuje veřejný pořádek. Při posuzování závažnosti narušení veřejného pořádku vycházel žalovaný zejména z trestních rozsudků, které jsou součástí spisového materiálu, kdy bylo zohledněno zejména to, jakou trestnou činnost žalobce páchal, jak dlouho, a rovněž to, že páchal opakovaně trestnou činnost. Dále žalovaný vycházel z obsahu spisu jako takového, který obsahuje veškeré informace týkající se pobytu cizince v ČR a jeho chování na území. Naprosto jednoznačně se tedy nejedná pouze o samotné odsouzení pro trestný čin, ale posouzení veškeré protiprávní činnosti, která se navíc opakuje, kdy chování žalobce lze zcela prokazatelně vyhodnotit tak, že představuje aktuální, skutečné a dostatečně závažné ohrožení základních zájmů společnosti, a to i do budoucna. Zejména zájmu na dodržování zákonů ČR a zájmu na ochraně veřejného pořádku.

11. Co se týká žalobní námitky, ve které žalobce uvádí, že v případě předchozího odsouzení rozsudkem Okresního soudu v Klatovech sp.zn. 2 T 24/2007, bylo soudem po uplynutí zkušební doby vysloveno osvědčení a z tohoto důvodu je na něho nutné pohlížet, jako by nebyl odsouzen, žalovaný uvedl, že žalobce se po spáchání úmyslné trestné činnosti v době uloženého podmíněného trestu nedopustil žádného dalšího protiprávního jednání, proto soud rozhodl o jeho osvědčení. Jak vyplývá ze zjištěných skutečností, žalobce se v případě

prvního odsouzení ve zkušební době osvědčil, což však nic nemění na skutečnosti, že se protiprávního jednání dopustil. V této souvislosti žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2014, č.j. 9 As 175/2012-25, ve kterém se uvádí: „Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se žalovaným i městským soudem, že ačkoliv bylo odsouzení pro shora uvedený skutek zahlazeno, nebrání to žalovanému v tom, aby totéž jednání hodnotil pro účely řízení o žádosti o povolení trvalého pobytu jako závažné porušení veřejného pořádku. Hypotéza § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců totiž není postavena na tom, že byl cizinec odsouzen pro trestný čin, resp. že má záznam v trestním rejstříku [na rozdíl od § 75 odst. 2 písm. c) ve spojení s § 174 zákona o pobytu cizinců], nýbrž na tom, že se dopustil určitého jednání. Zahlazení odsouzení nenastoluje fikci, že se čin, skutek nestal. Pouze se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen (§ 70 odst. 1 trestního zákona, shodně § 106 trestního zákoníku). Neznamená to však, že by rozhodnutí o zahlazení bylo pro posouzení zákonnosti rozhodnutí žalovaného zcela bez významu. Usnesení prokazuje, že stěžovatel vedl po odsouzení řádný život, nedopustil se dalšího trestného činu ani přestupku, nejsou evidovány žádné stížnosti spoluobčanů na chování stěžovatele. Pakliže tedy správní orgán neprokázal opak, musí při svých úvahách o závažnosti narušení veřejného pořádku jednáním stěžovatele vycházet mimo jiné z toho, že po spáchání trestného činu vedl stěžovatel po celou dobu řádný život.“ Žalovaný doplňuje, že výše uvedené odsouzení nebylo jediným žalobcovým protiprávním jednáním. Žalobce se po uplynutí zkušební doby předchozího odsouzení znovu dopustil protiprávního jednání, navíc daleko závažnějšího než v prvním případě. Z obdrženího opisu z Rejstříku trestů je zřejmé, že se žalobce za dobu svého dosavadního pobytu opakovaně dopustil protiprávního jednání. Z tohoto důvodu považuje žalovaný toto jeho jednání za opakované závažné narušení veřejného pořádku.

12. K námitce žalobce, že žalovaný nesprávně postupoval při posuzování právní otázky, zda svým rozhodnutím o zrušení povolení k trvalému pobytu nepřiměřeně zasáhl do jeho rodinného nebo soukromého života, žalovaný uvedl, že se v rámci správního řízení dopodrobna zabýval aspekty rodinného a soukromého života žalobce, kdy při posuzování aktuálních soukromých a rodinných vazeb vycházel z informací dostupných v informačních systémech všech dotčených orgánů. Žalovaný v rámci napadeného rozhodnutí konstatoval, že na území žijí nejbližší rodinní příslušníci žalobce, tedy jeho manželka a dospělý syn. V rámci seznámení se se spisovým materiálem měl žalobce možnost zjištění fakta, jež jsou součástí spisového materiálu, doplnit, popř. navrhnout provedení dalších důkazů. To však neučinil ani neuvedl žádné konkrétnější dopady případného zrušení povolení k trvalému pobytu do svého soukromého a rodinného života. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný rovněž poukázal na článek 8 Úmluvy, kdy konstatoval, že zrušení trvalého pobytu v daném případě není ani v rozporu s čl. 8 Úmluvy a případný zásah do soukromého nebo rodinného života žalobce je zcela legální a je v souladu s čl. 8 EÚLP a nelze jej považovat za nepřiměřený. Co se týká délky pobytu žalobce na území, žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že žalobce žije na území ČR téměř 20 let. Nicméně ani tato poměrně dlouhá doba ho neopravňuje k tomu, aby v průběhu svého pobytu páchal závažnou hospodářskou trestnou činnost, kdy v úmyslu neoprávněně získat od České republiky vrácení nadměrného odpočtu daně z přidané hodnoty nebo snížit vlastní daňovou povinnost záměrně uváděl nepravdivé údaje o hospodaření své firmy a způsobil tak České republice škodu v celkové výši více jak 9 a ½ milionů Kč. Tyto skutečnosti nesvědčí o tom, že by se žalobce integroval do české společnosti a dodržoval zákony hostitelské země. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že výše uvedeným protiprávním jednáním žalobce útočil na systém hospodaření České republiky, konkrétně na řádný výběr daní jakožto prostředku

pro veřejný sektor k financování funkcí státu a veřejné správy a v krajním případě by takovéto jednání mohlo znamenat i ohrožení bezpečnosti státu. Ohledně vztahu žalobce ke svému synovi a vnučce žalovaný uvádí, že v rámci napadeného rozhodnutí nemohl posuzovat citové vazby, které žalobce k těmto osobám chová, neboť před vydáním předmětného rozhodnutí o existenci těchto vazeb nevěděl, samotný žalobce na tyto rodinné vazby v rámci řízení neupozornil, i přesto že k tomu měl opakovaně příležitost. V této souvislosti žalovaný odkazuje na § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“), dle kterého je účastník řízení povinen označit důkazy na podporu svých tvrzení. Žalobce se v rámci správního řízení nijak nevyjádřil, neuvedl nic ke svým rodinným vazbám, žalovaný vycházel z obsahu spisu a informací, které získal sám v rámci úřední činnosti. Žalobce byl s obsahem spisu před vydáním rozhodnutí seznámen, podepsal protokol, o nedostatečně zjištěných rodinných vazbách nic neuvedl, nepožadoval doplnění spisu, nebo provedení jakéhokoli dalšího úkonu. Žalovaný v této souvislosti rovněž poukazuje na § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, kde se uvádí, že účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní údaje potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

13. K žalobní námitce, že trestní soudy žalobci s ohledem na případný nepřiměřený zásah do jeho rodinného života a soukromí v rámci odsouzení neuložily trest vyhoštění, žalovaný uvedl, že nelze dávat na roveň soudní vyhoštění udělené v rámci trestního řízení a zrušení povolení k trvalému pobytu. Soudní vyhoštění jednoznačně zakazuje pobyt odsouzeného v ČR a zároveň mu stanovuje i délku, po kterou nesmí pobývat v ČR. Oproti tomu správní řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobci pouze odebrává nejvyšší pobytové oprávnění, které může, vyjma státního občanství, v ČR získat. Žalobce dále uvádí, že vydáním napadeného rozhodnutí bude ohrožen výkon podmíněného trestu odnětí svobody a peněžitého trestu, které mu soudu za jeho protiprávní jednání uložily. K tomu žalovaný konstatuje, že žalobci byl rozhodnutím soudu uložen podmíněný trest odnětí v trvání 2 roků s odkladem na zkušební dobu 3 let, společně s peněžitým trestem ve výši 1 500 000 Kč. Co se týká uloženého podmíněného trestu odnětí svobody, žalobci byla rozhodnutím soudu uložena povinnost zdržet se ve zkušební době protiprávního jednání. Povinnost zdržovat se po tuto dobu na území ČR mu soud neuložil, z čehož vyplývá, že se po tuto dobu může zdržovat i mimo území ČR, například na území mateřského státu. Co se týká uloženého peněžitého trestu, v průběhu správního řízení bylo zjištěno, že žalobce je vedený ve dvou obchodních firmách jako společník. Co se týká funkce jednatele, kterou v uvedených firmách zastával, tuto po uložení trestu zákazu činnosti spočívající v zákazu činnosti výkonu funkce statutárního orgánu v obchodních společnostech a družstev převedl na svého dospělého syna. Z uvedeného je zřejmé, že přítomnost žalobce na území ČR k činnosti obchodních firem a pro provozování tohoto druhu podnikání není bezpodmínečně nutná. Co se týká případných finančních závazků, které má žalobce na území ČR, v případě zrušení povolení k trvalému pobytu mu nic nebrání v tom, aby tyto závazky nadále plnil i po svém návratu na území mateřského státu, ať již prostřednictvím elektronické komunikace s dotčenými subjekty nebo prostřednictvím rodinných příslušníků žijících na území ČR. Nastalou situaci musí žalobce primárně řešit s Probační a mediační službou ČR a upozornit na to, že mu byl trvalý pobyt v ČR zrušen.
14. Co se týká žalobní námitky, že po zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, nebude mít žalobce možnost získat jiný právní režim umožňující mu pobyt na území ČR a bude tak izolován od nejbližších osob, žalovaný uvedl, že zrušením povolení k trvalému pobytu není žalobci zakázán další pobyt v ČR, pouze mu je odebráno nejvyšší možné oprávnění k

pobytu, které může v ČR získat. Navíc žalobce jako občan Moldavska může na území ČR přicestovat na základě krátkodobých víz, a pokud bude majitelem cestovního dokladu s biometrickými údaji, žádné vízum ke vstupu a pobytu na území ČR v délce do 90 dnů nepotřebuje.

15. K žalobní námitce, že trest, který byl žalobci uložen v soudním řízení, je z hlediska výchovného efektu a profylaxe zcela postačující a že zrušení povolení k trvalému pobytu a s tím související vyhoštění má jednoznačně represivní funkci a účinek, žalovaný předně uvedl, že jak již bylo uvedeno výše, zrušení pobytového oprávnění nemá stejný účinek jako soudní vyhoštění. V případě trestu vyhoštění uloženého soudem je stanovena konkrétní doba, po kterou má odsouzená osoba zakázáný pohyb na konkrétním území. V případě zrušení povolení k trvalému pobytu není žalobci zakázán další pobyt na území České republiky, pouze mu je odebráno nejvyšší možné oprávnění k pobytu. Žalobce tedy v budoucnu nemá znemožněný pobyt na území ČR a za dodržení určitých podmínek může i nadále na území ČR pobývat, byť v omezeném režimu na základě dohody o úlevách z vízové povinnosti uzavřené mezi EU a Moldavskou republikou. Z uvedeného vyplývá, že zrušení povolení k trvalému pobytu není trestem, a proto nemůže mít žádný výchovný a preventivní účinek.
16. K žalobní námitce, ve které žalobce tvrdí, že zrušení povolení k trvalému pobytu mu znemožní přístup k soudu a jiným úřadům v probíhajících řízeních, v nichž jeho osobní účast a výpovědi nemohou být suplovány zástupcem či jinou osobou, přičemž odkazuje na čl. 40 odst. 1 Listiny a čl. 6 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 Úmluvy, žalovaný uvedl, že žalobci nebude zrušením trvalého pobytu znemožněno pobývat na území ČR. Žalobce bude moci v budoucnu, minimálně do doby, než si zlegalizuje svůj další pobyt na území ČR, pobývat na území na základě krátkodobých víz, resp. v režimu bezvízového styku. V případě jeho nepřítomnosti na území ho mohou zastoupit rodinní příslušníci žijící na území, popř. zvolený zmocněný zástupce.
17. Žalobce dále namítal, že účelem zrušení trvalého pobytu není ochrana veřejného pořádku před jednáním žalobce, ale potrestání dané osoby s cílem zesílit postih a zkomplikovat rodinný a občanský život, stejně tak že potencionální intenzita budoucího ohrožení či porušení právního řádu (veřejného pořádku) České republiky nebyla žalovaným správním orgánem v rámci tzv. správního uvážení vůbec tvrzena ani hodnocena. K této námitce žalovaný uvedl, že žalobce opakovaně a dlouhodobě páchal závažnou hospodářskou trestnou činnost. Výše škody způsobené uvedenými skutky v souhrnu téměř devítinásobně přesáhla spodní hranici kategorie značné škody. Všechny tyto skutečnosti jednoznačně zvyšují společenskou nebezpečnost jednání žalobce na území ČR. Celospolečenská nebezpečnost výše popsaného protizákonného jednání je i s ohledem na způsobenou škodu značně vysoká. Žalobce jakožto držitel povolení k trvalému pobytu čerpá z tohoto pobytového oprávnění značné výhody, přesto dlouhodobě páchá trestnou činnost proti hostitelskému státu, který mu tyto výhody poskytuje. Odebrání pobytového oprávnění osobě, která výše popsaným způsobem narušuje veřejný pořádek pácháním závažné hospodářské trestné činnosti, je plně v souladu s příslušným ustanovením zákona o pobytu cizinců. Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že zrušit trvalý pobyt cizinci, který opakovaně a dlouhodobě narušuje veřejný pořádek, jako se tak stalo v tomto případě, je plně v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu. Zrušení trvalého pobytu v tomto případě je ve veřejném zájmu, přičemž veřejný zájem je deklarovaný tím, aby na území České republiky pobývali pouze cizinci, kteří neporušují zákony České republiky a dodržují veškeré právní

normy hostitelského státu.

18. K žalobní námitce, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s čl. 14 odst. 5 Listiny, neboť předpoklady aplikace § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců nebyly naplněny, ani nevykazuje soulad s elementárním i principy spravedlnosti, žalovaný uvedl, že uvedené ustanovení Listiny základních práv a svobod se vztahuje na případy, kdy může dojít k vyhoštění cizince. Jak již bylo uvedeno, v daném případě není zrušením povolení k trvalému pobytu žalobci uložen další zákaz pobytu na území. Pokud žalovaný porovná případné rodinné a soukromé vazby a chování žalobce v rámci jeho pobytu na území ČR, pak zrušení pobytu je jednoznačně přiměřené, a navíc je logickým vyústěním kriminálně závadového chování žalobce v ČR. Navíc je nutno dodat, že zásah do svého soukromého nebo rodinného života si žalobce přivodil sám svým úmyslným protizákonným jednáním, za které byl pravomocně odsouzen. V rámci posouzení přiměřenosti dopadu vydaného rozhodnutí je třeba odkázat i na rozsudek Městského soudu v Praze sp.zn. 11 A 85/2014, v němž se uvádí, že bylo v moci žalobce své jednání ovládnout a zdržet se ho ve svém zájmu. Žalobce se však rozhodl jinak, a proto je na něm, aby nesl následky svého jednání. V souvislosti s posouzením přiměřenosti dopadu vydaného rozhodnutí poukazuje žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 5 Azs 46/2008-71, kde je konstatováno, že intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého nebo rodinného života, které si žalobce za dobu svého pobytu v ČR vytvořil, dosahuje jen dlouhodobý zákaz pobytu na území ČR. V daném případě vydaným rozhodnutím dojde pouze ke zrušení povolení k trvalému pobytu. Následný zákaz pobytu na území ČR vysloven není. Žalovaný také odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp.zn. 6 Azs 163/2015, kde se uvádí: „*Je-li následně - v důsledku povinnosti opustil území státu - ve hře ohrožení nějakých základních práv (např. práva na život, práva nebýt podroben mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, nebo koneckonců i práva na respektování soukromého a rodinného života), slouží k jejich ochraně jiné právní prostředky (poskytnutí mezinárodní ochrany, jiné pobytové tituly, např. za účelem strpění pobytu pro existenci překážek vycestování atp.).*“ I proto nemůže v daném případě zrušením povolení k trvalému pobytu dojít k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce.
19. Žalovaný uzavřel, že napadené rozhodnutí je zcela přiměřené svým dopadem a zároveň je naprosto v souladu se zákonem o pobytu cizinců. Podle názoru žalovaného bylo jeho rozhodnutí, kterým z důvodu dle § 77 odst. [2] písm. a) zákona o pobytu cizinců zrušil povolení k trvalému pobytu, vydáno v souladu se zákonem.

IV.

Replika žalobce

20. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného uvedl, že především nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že mu nebyly známy osobní poměry žalobce. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců je v řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu povinností správního orgánu zohlednit všechny okolnosti, které jsou v tomto ustanovení demonstrativně uvedeny. Jak vyplývá z rozhodnutí žalovaného, informace o osobních poměrech žalobce měl k dispozici, a přesto se jejich hodnocením nezabýval. Jeho rozhodnutí je toliko opakováním a zdůrazňováním závažnosti protiprávního jednání žalobce se závěrem, že zrušení trvalého pobytu v České republice nijak zásadně neovlivní soukromý a rodinný život žalobce. K tomu lze uvést, že žalovaný mající vědomost o věku žalobce (52 let), tuto skutečnost při posuzování závažnosti dopadů rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu do jeho soukromého a rodinného života nijak nehodnotil. Stejný přístup uskutečnil ve vztahu

k době pobytu žalobce v České republice. Ze zjištění, že žalobce na území ČR žije od r. 2002 (nejprve na základě dlouhodobých pobytových oprávnění a od 16. 4. 2008 na základě povolení k trvalému pobytu) neučinil, z hlediska naplnění požadavku přiměřenosti, žádný závěr. Pominul, že právě dlouholetý pobyt žalobce v České republice (cca 20 let) nepochybně zeslabil jeho vazby na zemi svého původu (Moldavskou republiku) a naopak se tím zintenzivnil po všech stránkách vztah k České republice, a to nejen z toho pohledu, že zde domestikoval svoji rodinu, zakoupil nemovitost, v níž s rodinou bydlí, a zajistil podmínky pro obživu celé rodiny. Je nepochybné a musí to být zřejmé i žalovanému, že po dvaceti letech ve věku 52 let, bez kontaktů a zázemí ze strany rodiny, je velmi těžké začít nový život, byť by to mělo být ve státě původu. Za dobu dvaceti let vždy dojde k takovým změnám, že obnovit původní vztahy je vůbec nemožné anebo značně obtížné, což platí zejména u osoby, která nejproduktivnější část svého pracovního života prožila v naprosto odlišném prostředí. Žalovanému rovněž muselo být zřejmé, že žalobce žije v dlouholetém manželství, když s manželkou mají třicetiletého syna, avšak z této skutečnosti, ve vztahu k posouzení dopadu rozhodnutí do manželského života, opět nevyvodil žádné závěry, ačkoli je zřejmé, že u tak dlouholetého svazku se jedná o zásah velmi citelný; nadto jeho jediný syn, který rovněž žije v České republice, se stal občanem České republiky.

21. Žalovaný dále ve svém rozhodnutí uvedl, že syn žalobce převzal podnikání svého otce (změna ve statutárních orgánech právnických osob), avšak ani tuto skutečnost nehodnotil. Přitom u žalobce, který dříve živil manželku a syna, došlo k fatální změně jeho postavení tak, že syn musí vstoupit do všech vztahů, které založil, zajišťoval a rozvíjel žalobce, a to v takovém rozsahu a intenzitě, aby zabezpečil obživu celé rodině. Kromě toho žalovaný ve svém rozhodnutí informace z veřejných rejstříků nepodal pravdivě, neboť syn žalobce se místo něho nestal jednatelem v právnických osobách, ale toliko ve společnosti X. s.r.o., IČ: X.
22. Už jen z uvedených podkladů muselo být dle žalobce žalovanému zřejmé, že žalobce se ocitl bez jakéhokoli příjmu a že uspokojování základních životních potřeb žalobce závisí na finanční podpoře syna – občana České republiky. V konkrétním případě měl být proto zvolen eurokonformní výklad zákona o pobytu cizinců, a to s ohledem na čl. 27 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES (dále jen „směrnice“), neboť v dané věci se jedná o předka, který je vyživován potomkem, občanem EU, a jedná se tak dle čl. 2 odst. 2 písm. d) směrnice [obdobná úprava je v § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců v České republice] o rodinného příslušníka občana EU. V tomto směru lze odkázat na nález Ústavního soudu ze dne 16. 12. 2020, sp.zn. I. ÚS 945/20, podle něhož neposoudily-li správní soudy při přezkumu rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého základního zájmu společnosti v souladu s požadavky práva EU, nýbrž automaticky vycházely pouze z předchozího odsouzení za trestný čin, postupovaly v rozporu s čl. 1 odst. 2 ve spojení s čl. 10a a čl. 4 Ústavy České republiky a porušily tím právo stěžovatele na soudní ochranu dle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.
23. Dle žalobce lze tedy shrnout, žalovaný žádné skutečnosti, které měl k dispozici při svém rozhodování, týkající se soukromého a rodinného života žalobce, neposuzoval z hlediska § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. O těchto okolnostech se ve svém rozhodnutí pouze zmínil a bez jakéhokoli jejich vyhodnocení vyslovil, že nejsou na překážku odnětí trvalého pobytu žalobce. V tomto směru je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné (srov. rozsudek

Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2014, sp.zn. 9 Azs 41/2014).

24. Žalobce dále uvedl, že žalovaný ve svém rozhodnutí opakoval, že žalobce spáchal opakovaně závažnou trestnou činnost a že tím nebude dotčen jeho rodinný život, neboť může svou rodinu v České republice navštívit na základě jiného pobytového statusu. Uvedené tvrzení však neobstojí, když cizinec si nemůže určit svůj pobyt na území České republiky, ale může o něj jen požádat. To ovšem neznamená, že mu bude tento nižší pobytový status udělen (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, sp.zn. 8 As 68/2012). Přitom sám žalovaný ve svém rozhodnutí konstatoval, že šance žalobce na kladné vyřízení žádosti žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu či vydání zaměstnanecké karty je minimální.
25. Dále žalobce konstatoval, že jak vyplývá z obsahu správního spisu, při seznámení s podklady se vyjádřil tak, že mu není zřejmé, k čemu se má vyjádřit. Už jen z toho důvodu, že řízení v této věci je jednoinstanční a že žalobce nevěděl, jaké vyjádření by měl ve vztahu k předloženým listinám učinit, měl žalovaný žalobce konkrétně poučit, tj. že může podat správnímu orgánu bližší informace o svých osobních a rodinných poměrech a o dopadech jeho vyhoštění z ČR na soukromý a rodinný život včetně možnosti v tomto směru navrhnout důkazy; nadto žalobce ani nemohl vědět, že mu bude přičítáno k tíži zahrazení odsouzení z r. 2007, ke kterému nepřihlédl ani soud ve věci vedené u Krajského soudu [v Plzni] pod sp.zn. 3 T 9/2020. Neposkytnutím řádného poučení žalobci tak žalovaný nedostal své povinnosti stanovené v § 4 odst. 2 správního řádu, podle níž správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné. V dané věci bylo třeba konkrétního poučení žalobce s ohledem na jeho bezradnost po obecném poučení vyjádřenou slovy, že „*neví, k čemu se má vyjádřit*“. Zároveň by dostal i své povinnosti stanovené v § 50 odst. 3 správního řádu, podle něhož správní orgán je povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící i ve prospěch toho, komu je povinnost uložena. Na konkrétní poučení by žalobce ve svém zájmu reagoval, neboť by tak mohl sdělit rozhodné skutečnosti týkající se jeho soukromí a rodinného života a navrhnout k tomu důkazy, např. výsledkem svým, manželky a syna, event. snachy. Jak bylo uvedeno, žalovaný tak mohl získat komplexní obraz o soukromí žalobce a jeho rodinných poměrech, finančním zajištění žalobce a jeho rodiny včetně vazeb žalobce spjatých s trvalým pobytem v České republice a mohl dostat povinností vyplývajícím z § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Jak vyplývá z § 3 správního řádu, správní orgán by měl ve své činnosti vždy postupovat tak, aby náležitě zjistil (a také prokázal) objektivní skutkový stav projednávané věci a teprve poté aby rozhodl. S tím koresponduje právní úprava dokazování uvedená v § 51 a násl. správního řádu jako procesních úkonů prováděných příslušným orgánem z úřední povinnosti s cílem zajistit, aby rozhodnutí odpovídalo okolnostem daného případu a bylo v souladu se zákony a ostatními právními předpisy. Dokazováním tedy není pouhé nahlédnutí účastníka řízení do správního spisu. Žalovaný však uvedené zákonné požadavky nesplnil. Z provedeného správního řízení a vydaného rozhodnutí lze naopak mít za to, že žalovaný ani neměl zájem blíže objasnit tyto rozhodné skutečnosti, které by pak musel v rámci posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce pečlivě a všestranně hodnotit i z hlediska nepřímého účinku směrnice EP a Rady EU.
26. Dále žalobce uvedl, že protiprávní jednání žalobce vyplývající z výroku odsuzujícího rozsudku Krajského soudu v Plzni sp.zn. 3 T 9/2020 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze sp.zn. 7 To 115/2021 se týká období let 2013 – 2016 (do 1. 4. 2016).

Žalovaný tuto skutečnost ve svém rozhodnutí nijak nezohlednil, přičemž současně ignoroval, že od spáchání trestné činnosti uplynula doba více než 6 let, během které se žalobce žádného porušení právního předpisu ČR nedopustil (dokonce ani přestupku v dopravě jako nejčastějšího občanského pochybení). Žalovaný přičítal k tíži žalobce i odsouzení z r. 2007 (Okresní soud v Klatovech sp.zn. 2 T 24/2007), tj. z doby před 15 lety, které bylo jiného charakteru a které je zahlazeno. V rámci (ne)zkoumání přiměřenosti žalovaný řádně nezhodnotil druh a závažnost protiprávního jednání žalobce také s porovnáním trestné činnosti osob v jiných (judikovaných) případech, u nichž (ne)bylo shledáno splnění podmínek pro zrušení povolení k trvalému pobytu. Nelze totiž přehlédnout, že žalobce nebyl odsouzen v trestním řízení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, což jednoznačně svědčí o tom, že trestní soudy nepovažovaly osobu žalobce a jeho protiprávní jednání za tolik společensky nebezpečné, aby bylo nutné ukládat nepodmíněný trest odnětí svobody.

27. Žalobce současně namítal, že výklad § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců nebyl proveden eurokonformním způsobem v souladu s čl. 27 směrnice, podle něhož ani samotné předchozí odsouzení pro trestnou činnost k nepodmíněnému trestu neodůvodňuje zrušení pobytového oprávnění. Kromě toho spáchání trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákoníku, ve znění účinném od 1. 10. 2020, neznamená automaticky narušení veřejného pořádku, jak se domnívá žalovaný. Aby byla naplněna kvalifikace uvedená v § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, muselo by se jednat o opakované a závažné narušení právního pořádku ČR v takové míře, která by ohrožovala samotnou podstatu práv a svobod občanské společnosti. Jak konstatuje Nejvyšší správní soud při výkladu pojmu „*veřejný pořádek*“, resp. „*závažné porušení veřejného pořádku*“, používaných v různých kontextech zákona o pobytu cizinců, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlídnout i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity. Narušení veřejného pořádku může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (viz čl. 27 odst. 2 směrnice). I v takovém případě je však třeba zhodnotit i individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci. Tímto závazným stanoviskem se žalovaný vůbec neřídil. Shora popsané skutečnosti tak dle žalobce dokládají, že žalobce nenaplnuje znaky skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, jak stanoví čl. 27 odst. 2 směrnice, jehož aplikace je v dané věci obligatorní, protože žalobce je osobou uvedenou v čl. 2 odst. 2 písm. d) směrnice (srov. nález Ústavního soudu ze dne 16. 12. 2020, sp.zn. I. ÚS 945/20).
28. Žalobce dále konstatoval, že žalovaný ve svém vyjádření poukazuje na různá správní rozhodnutí. Ve valné většině však na daný případ nedopadají. Žalobce naproti tomu poukazuje na judikaturu, která stanoví v obdobných případech, jakými hledisky a jakým způsobem se musí správní orgán vypořádat při posuzování dopadu jeho rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Lze tak poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2014, sp.zn. 9 Azs 41/2014, podle něhož při posuzování naplnění podmínek pro zrušení povolení k trvalému pobytu cizince dle § 77 odst. 2 zákona o pobytu cizinců nepostačuje vyjít při posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince pouze z intenzity narušení veřejného pořádku nebo práv a svobod druhých, ale musí být tato intenzita vždy poměřována s konkrétními a jasně identifikovanými zásahy do soukromého nebo rodinného života cizince. V rozsudku se

dále uvádí, že rozhodnutí správního orgánu musí být přezkoumatelné a nepostačuje tedy, pokud je obecně odkázáno na to, že vzal v úvahu příslušná kritéria, ale z rozhodnutí není seznatelné, jak je hodnotil konkrétně v posuzované věci. Rozhodně tak nepostačuje uvést pouze, že byla vzata v úvahu délka pobytu a že zde žalobce vlastní majetek a pracuje, ale mělo být popsáno, jaké konkrétní dopady bude mít zrušení trvalého pobytu na žalobce s ohledem na jeho délku pobytu v ČR a s tím nepochybně související klesající vztah k zemi původu a naopak vzrůstající vazby v ČR, na možnost spravovat jeho majetek a na jeho konkrétní možnosti výdělků. Teprve konkrétně vymezené dopady do soukromého nebo rodinného života žalobce mohou být poměřovány s povahou a závažností dotčeného veřejného zájmu. Ačkoliv žalovaný tvrdí, že posuzoval důležitost dotčeného veřejného zájmu a dopady do osobního a rodinného života žalobce, ve skutečnosti především zdůraznil vlastní úvahu o naplnění pojmu „závažnost veřejného pořádku“ uvedeného v § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, aniž by další kritéria uvedená v § 174a odst. 1 téhož zákona s tímto institutem jakkoli poměřoval.

29. Žalobce uzavřel, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a nedostatečného zjištění skutkového stavu ohledně přiměřenosti dopadů rozhodnutí do rodinného života žalobce, pročež navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

V.

Vyjádření účastníků řízení při jednání

30. Při jednání účastníci setrvali na svých dosavadních tvrzeních.

VI.

Posouzení věci soudem

31. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

I.

32. Ústavní soud v nálezu ze dne 16. 12. 2020, sp.zn. I. ÚS 945/20 (rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupné na www.usoud.cz) uvedl, že je „*nutné dospět k závěru, že samotné rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu z důvodu předchozího odsouzení ve smyslu § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců nemá povahu správního trestání. Rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu je nesankční povahy; je správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval – není sankcí, ale individuálně preventivním správním opatřením, které primárně nesleduje represivní účel (srov. rovněž rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 446/2019-30 ze dne 26. 5. 2020, bod 33, a č. j. 9 Azs 176/2017-26 ze dne 29. 8. 2017, bod 24, podle kterých nelze správní vyhoštění chápat jako trest).*“
33. Námitky žalobce o porušení zásady ne bis in idem tak nelze shledat důvodnými.

II.

34. Podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže cizinec opakovaně závažným způsobem naruší veřejný pořádek nebo práva a svobody druhých anebo je důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit

bezpečnost státu.

35. V případě žalobce žalovaný dospěl k závěru, že žalobce opakovaně závažným způsobem narušil veřejný pořádek.
36. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 3. 2017, 9 Azs 313/2016 - 45 (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), uvedl: „Smyslem § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců je zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu v případě, kdy cizinec opakovaně naruší veřejný pořádek, přičemž z toho nelze logicky usuzovat, že k narušení musí docházet právě a jen v současnosti. Bylo-by naopak absurdní, aby v projednávaném případě posuzovaná závažná trestná činnost páchaná před samotným rozhodnutím o zrušení trvalého pobytu byla ve vztahu k hodnocení chování cizince bez jakékoliv relevance. Je-li zkoumáno naplnění pojmu opakované narušení veřejného pořádku, nemusí být nijak významné, že se cizinec právě v době rozhodování správního orgánu dalšího narušení veřejného pořádku nedopouští. Podstatným je v této souvislosti zhodnocení chování cizince a to i v kontextu s povahou spáchané trestné činnosti, a jejich posouzení z hlediska možného trvajících obrožení veřejného pořádku. V projednávané věci nebyl stěžovateli pobytový status zrušen pouze z toho důvodu, že došlo k jeho odsouzení, aniž by správní orgány a následně soud přihlížely ke konkrétním okolnostem, které vedly k jeho odsouzení a ze kterých lze usuzovat na jeho osobní chování.“
37. Nejvyšší správní soud dále v rozsudku ze dne 28. 6. 2012, č. j. 7 As 15/2012 – 33, uvedl: „Otázka opakovanosti jednání je v prvé řadě otázkou skutkovou. To, zda určitý právní předpis následně kvalifikuje opakované jednání jako jediný skutek, je pak otázkou podřazení zjištěného skutkového stavu pod určitou právní normu – tedy právní kvalifikace. Právní kvalifikace se přitom může pro účely různých právních předpisů výrazně lišit. Jelikož ustanovení zákona o pobytu cizinců na jedné straně a trestního zákona na straně druhé sledují zcela odlišné cíle, je legitimní, že identické jednání v určitém ohledu kvalifikují odlišně. Trestněprávní doktrína tedy mimo jiné posuzuje jako jediný trestný čin i více dílčích útoků vedených jednotným záměrem, naplňujících stejnou skutkovou podstatu trestného činu a spojených stejným nebo podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a v předmětu útoku. V některých případech pak trestní zákon pokračování považuje přímo za znak skutkové podstaty [v daném případě znak skutkové podstaty rozlišující trestný čin podle ust. § 215 odst. 1 trestního zákona a trestný čin podle ust. § 215 odst. 1, 2 písm. b) trestního zákona]. Tuto právní kvalifikaci pro účely aplikace trestního zákona či trestního řádu však nelze bez dalšího přenášet do jiných právních odvětví. Stěžovatelovo jednání proto může být pro účely ostatních předpisů kvalifikováno odlišně. Pokud zákon o pobytu cizinců v ust. § 77 odst. 2 písm. a) nepožaduje, aby došlo k opakovanému spáchání trestného činu, a zároveň neuvádí, že se pro účely tohoto ustanovení považuje více útoků za jediné narušení veřejného pořádku, je nutno učinit závěr, že podmínku opakovaného narušení veřejného pořádku lze naplnit i opakovanými útoky, byť by byly pro účely uplatnění trestněprávních předpisů kvalifikovány jako jediný trestný čin. Kvalifikace identického jednání pro účely § 215 trestního zákona a § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců je tedy autonomní. Mezi oběma ustanoveními nenastává žádný konflikt, jak naznačuje stěžovatel v kasační stížnosti, neexistuje mezi nimi vztah speciality, ani na sebe vzájemně neodkazují.“
38. Žalovaný tedy nepochybil, pokud z odsouzení žalobce za pokračující zločin zkrácení daně, poplatku a obdobné povinné platby dovedl opakované závažným způsobem narušení veřejného pořádku. Žalovaný na straně druhé a třetí odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně popsal, čeho se žalobce dopustil, přičemž žalobce se svého jednání dopouštěl

jednotlivými dílčími útoky po dlouhou dobu, tj. od 23. 4. 2013 do 1. 4. 2016, resp. 25. 7. 2013 do 21. 1. 2016. Závažnost narušení veřejného pořádku pak žalovaný spatřoval v charakteru spáchané činnosti a způsobu jejího spáchání. Žalovaný tedy nevycházel z prosté skutečnosti spáchání trestného činu, nýbrž důsledně přihlížel k individuálním skutkovým okolnostem týkajících se žalobce. Žalovaný zdůraznil opakované a dlouhodobé páchaní závažné hospodářské trestné činnosti za účelem úmyslného neoprávněného získání na České republice vrácení nadměrného odpočtu, svým jednáním způsobil škodu více jak 9,5 milionu Kč, svým jednáním útočil na systém hospodaření České republiky, konkrétně na řádný výběr daní jakožto prostředku pro veřejný sektor k financování funkcí státu a veřejné správy.

39. Soud se s hodnocením závažnosti a opakovanosti narušení veřejného pořádku provedeným žalovaným zcela ztotožňuje.

III.

40. Soud neshledal důvodnými ani námitky žalobce o tom, že žalovaný nesprávně jako k přitěžující informaci přihlédl k trestnému činu ublížení na zdraví, když na žalobce mělo být hleděno, jako že nebyl odsouzen.
41. Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaný opřel svůj závěr o opakovaném závažným způsobem narušení veřejného pořádku o žalobcovu hospodářskou trestnou činnost nikoli o trestnou činnost násilnou.
42. Nad rámec tohoto závěru je vhodné upozornit na to, že ani Nejvyšší správní soud kategoricky nezakazuje přihlídnout k zahlazenému odsouzení, není-li jedinou vytýkanou skutečností. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 2. 2013, čj. 1 As 175/2012-34): „*Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se žalovaným i městským soudem, že ačkoliv bylo odsouzení pro shora uvedený skutek zahlazeno, nebrání to žalovanému v tom, aby totéž jednání hodnotil pro účely řízení o žádosti o povolení trvalého pobytu jako závažné porušení veřejného pořádku. Hypotéza § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců totiž není postavena na tom, že byl cizinec odsouzen pro trestný čin, resp. že má záznam v trestním rejstříku [na rozdíl od § 75 odst. 2 písm. c) ve spojení s § 174 zákona o pobytu cizinců], nýbrž na tom, že se dopustil určitého jednání. Zahlazení odsouzení nenastoluje fikci, že se čin, skutek nestal. Pouze se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen (§ 70 odst. 1 trestního zákona z roku 1961, shodně § 106 trestního zákoníku z roku 2009).*”

IV.

43. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 2. 2022, č.j. 1 Azs 222/2021 - 36, uvedl: „*Soukromý a rodinný život cizinců je podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva (např. rozsudky ze dne 28. 6. 2011 ve věci Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, či rozsudek velkého senátu ze dne 3. 10. 2014 ve věci Jeunesse proti Nizozemsku, stížnost č. 12738/10) sice významným kritériem, může však nad ním v konkrétních případech převážet závažnost protiprávního jednání cizince nebo ohrožení veřejného pořádku související s jeho pobytem (srov. např. rozsudky tohoto soudu ze dne 4. 12. 2012, ve věci Butt proti Norsku, stížnost č. 47017/09, nebo ze dne 19. 1. 1996, ve věci Gül proti Švýcarsku, stížnost č. 23218/94, ze dne 18. 10. 2006, ve věci Üner proti Nizozemsku, stížnost č. 46410/99, ze dne 7. 6. 2011 ve věci Anam proti Spojenému Království, stížnost č. 21783/08). Jak vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 18. 6. 2015, č. j. 7 Azs 75/2015 - 34, ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 Azs 65/2017 - 31, a ze dne 14. 3. 2017, č. j. 5 Azs 274/2016 - 42), stěžovatel mohl s ohledem na své protiprávní jednání a trestnou činnost předvídat, že takové jednání může vést ke zrušení*

jeho povolení k trvalému pobytu. Při páčání úmyslné trestné činnosti si mohl a měl být vědom důsledků, které s sebou odhalení jeho trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak v rovině pobytové (nálezn Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97, dále srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 26. 1. 1999, ve věci Jerry Olajide Sarumi proti Spojenému království, stížnost č. 43279/98, či ze dne 22. 5. 1999, ve věci Andrey Sheabashov proti Lotyšsku, stížnost č. 50065/99), jakož i osobní (rodinné a soukromé). Žije-li cizinec na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že protiprávní jednání směřující proti právem chráněným zájmům tohoto státu, jehož se dopustí, může s velkou pravděpodobností vyústit v zánik jeho práva na území daného státu nadále pobývat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016 - 30, a ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 Azs 279/2018 - 44).”

44. Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaný se zabýval otázkou přiměřenosti na stranách 4 a až 8 odůvodnění. Žalovaný nerozporoval skutečnost, že napadeným rozhodnutím dojde k zásahu do právní sféry žalobce, avšak dospěl k závěru, že převážil veřejný zájem nad stěžovatelem uváděnými zájmy soukromými a rodinnými. Žalovaný přitom upozornil i na to, že se žalobce protiprávního jednání dopouštěl již cca 5 let poté, co mu bylo uděleno povolení k trvalému pobytu. Soud se s jeho hodnocením ztotožňuje. Skutečnosti tvrzené žalobcem nejsou natolik mimořádné, aby odůvodňovaly nepřiměřenost vydaného rozhodnutí. Napadeným rozhodnutím došlo ke zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, tj. nejvyššího možného oprávnění k trvalému pobytu, a závažnost jednání žalobce jej zcela odůvodňuje. Žalobce mohl s ohledem na své protiprávní jednání a trestnou činnost předvídat, že takové jednání může vést ke zrušení jeho povolení k trvalému pobytu. Při páčání úmyslné trestné činnosti si mohl a měl být vědom důsledků, které s sebou odhalení jeho trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak v rovině pobytové.

VII.

Rozhodnutí soudu

45. Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VIII.

Odůvodnění neprovedení důkazů

46. Soud neprovedl žádný z žalobcem navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.

IX.

Náklady řízení

47. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního

soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 9. prosince 2022

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu